

Ylioppilas Noora Oravan puhe Keminmaan lukion ylioppilasjuhlissa 28.8.2021.

Arvoisa juhlaväki ja tuoreet ylioppilaat

Tässä edessänne seisoo hyvä esimerkki siitä, mitä tapahtuu kun laitetaan vähän asenneongelmainen ja esiintymiskammoinen ihminen Keminmaan lukioon. Se ihminen löytää itsensä kolmen vuoden päästä pitämässä juhlallista puhetta yleisön edessä. Tilanteessa jossa ei koskaan ajatellut olevansa.

Mun ei koskaan pitäny mennä lukioon. Ajattelin aina lukion olevan vain niille, jotka ovat jollain tavalla akateemisesti lahjakkaita. Niille, joille koulunkäynti on helppoa, joiden ei tarvitse ponnistella pelkästään läpipääsytin kanssa. Minä kun en tällainen ihminen ole. Ysiluokan aikana aloin kuitenkin kyseenalaistamaan sitä, olinko koskaan oikeastaan ponnistellutkaan kunnolla, vai yksinkertaisesti vaan mennyt sieltä mistä aita on matalin. Tiesin kyllä, että tyhmä en ole. Mitähän tapahtuis jos koittais oikeesti muokata omaa asennettaan ja toimintatapoja?

Lukion aikana näin ja ymmärsin että me kaikki ponnistellaan. En vain minä, vaan myös ne ihan parhaimmat ja menestyneimmät opiskelijat. Oon nähnyt mun vuosikurssilaisilla kaikki samat tunteet ja haasteet kurssien läpäisemisessä joita tunnen itsekin. Jokaisella on omat vahvuutensa ja heikkoutensa, on vain asennekysymys kuinka ne kohtaa ja ottaa vastaan.

Yksi suurimpia tekijöitä mun sopeutumisessa lukioon oli se, kun liityin opiskelijakunnan hallitukseen. Luokkalaiseni vatvoivat ja vatvoivat kuka sinne menisi, enkä jaksanut kuunnella sitä enää joten nostin sitten käteni ylös ja siinä se oli. En usko että olisin jatkanut lukiota loppuun asti ilman tätä pientä turhautumisen hetkeä, siitä tuli loppujen lopuksi niin tärkeä osa mun lukiokokemusta.

Kun lukion toisena vuonna jouduimme koronan vuoksi etäopiskelemaan oli opettajien kärsivällisyys ja joustavuus erityisen tärkeää ja tarpeellista. Varsinkin ne opiskelijat, jotka tarvitsivat enemmän apua opinnoissaan olivat vaikeassa tilanteessa. Kotona saattoi olla myös vaikeaa, kaikki nämä tekijät vaikuttavat tietysti omaan mielentilaan. Penkkarien peruuntuminen oli meille myös aika kova paikka.

Haluisin kiittää kaikkia opettajia, kanssaopiskelijoita, rehtoreita, mun vanhempia ja kaikkia muita lukiomatkallemme mukana olleita. Minä ja opettajat jännitimme viime tippaan asti näemmekö täällä uudestaan syksyllä kurssien merkeissä. Molempien osapuolten helpotukseksi näin ei kuitenkaan käynyt.

Vielä kerran onnittelut ylioppilaille. Kiitos.